

คำนำ

เกมรักพนักงสาวาท เริ่มต้นด้วยแก่นจบลงด้วยรัก เรื่องนี้พระเอกทำร้ายนางเอกโดยไม่ตั้งใจ แต่มันเป็นบาดแผลสำหรับนางเอกไปตลอดชีวิต ทุกอย่างจะคลี่คลายได้ พระเอกต้องยอมรับความผิด และสร้างความรู้สึกดีๆ ใหม่ เรื่องนี้เป็นนิยายขนาดไม่สั้นไม่ยาว อ่านเพลินๆ บางครั้งก็มันนะคะ ฝากผลงานเช่นเดิมคะ

ขอบคุณสำหรับการสนับสนุนผลงาน

ไวโอส่า

เกมรักพนักงาต

บทที่ 1

ทางเดินสีด้า

เสียงคลิ่นกระทบจนเรือไหว ทว่าคนในเรือกลับไม่รู้ลึกับมัน ต้มกิน ฟังเพลงคละเคล้าเสียงดนตรีอย่างมีความสุข เจ้าของรูปร่าง เปรียวระหงส์ สว่างสูงร้อยหกสิบห้า วงหน้ารูปไข่ ผมหยักศกยาวเคลีย แผ่นหลัง ดวงตากรมโตชนตางอน จมูกโด่งริมฝีปากได้รูป สาวเท้า วางเครื่องต้มไว้บนโต๊ะตามความต้องการของลูกค้า

หมับ!

ข้อมือหญิงสาวถูกคว่าไว้ แวดตาคนจับกวาดมองแล้วยิ้มอย่าง ฟังพอใจ กับรูปร่างหน้าตาของพนักงานเสิร์ฟ เธอบิดแขนเพื่อให้พัน การเกาะกุมแต่ไม่เป็นผล หันมองคนอื่นเพื่อขอความช่วยเหลือ

“เท่าไร!” ลูกค้าวีโอะพิถาม แล้วยิ้มอย่างเห็นกระหาย

“ไม่ได้ขายตัวค่ะ” เธอตอบเสียงแข็ง พยายามขึ้นตัวออก แต่กลับถูกจับไว้แน่น

“อย่าเล่นตัวเลย เท่าไหร่ว่ามาเลย พร้อมจ่าย ถ้าเธอดีฉันรับเลี้ยงต่อ เอาไหม” ลูกค้ายังคงพูดไม่หยุด คงพินิจจนแต่พยายามเก็บอารมณ์เอาไว้

“บอกว่าไม่ขายใจคะ ไม่ได้ยินหรือไง!” คนถูกลวนลามเริ่มส่งเสียงดัง เพราะไม่พอใจที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้บ่อยๆ

แขกชกสีหน้าไม่พอใจต่อกิริยา “เป็นแค่พนักงาน กล้าขึ้นเสียงหรือ!” เขาง้างมือ

“ซ้าก่อนครับคุณลูกค้า ทำแบบนี้ไม่ได้นะครับ เรือเรามีกฎถ้าพนักงานไม่ผิดหรือผิดจริงต้องสอบสวนก่อน ห้ามทำร้ายเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าผมไม่เตือนนะครับ” ชัยวุฒิ เจ้าของเรือเดินเข้ามาขัดจังหวะ รอยยิ้มเย็นเยือกส่งถึงแขกในเรือ แขกปล่อยข้อมือเป็นอิสระ

ชัยวุฒิหันมามองสาวน้อยวัยแรกรุ่ง แล้วพยักหน้าซำๆ เธอรีบเดินหนีไปทันที

“โดนอะไรมาอีกล่ะนารา” เพื่อนร่วมงานนามปาริฉัตรถาม สีหน้าเป็นห่วง

“โดนลวนลามอีกนั่นแหละ” เธอตอบแล้วระบายลมหายใจ

“มันก็ไม่แปลกอะไรนี่ ก็นาราหน้าตาสวยออกแบบนี้ น่าจะเลิกทำงานบนเรือไปเป็นนางเอกหนังยังดีกว่าอีก เงินดีด้วย” ปาริฉัตรสนับสนุน

“โอกาสมันยากนะสิ ถ้าเป็นกันง่าย ๆ คนสวย ๆ คงพากันไปเป็นหมดแล้วล่ะ”

“ก็อย่างที่นาราว่านั่นแหละ เลยต้องทนใช้หนี้แทนพ่ออยู่แบบนี้ แถมยังถูกเจ้านายคอยจ้องอีก เราล่ะกลัวแทนเลยนารา”

หญิงสาวก็ตรึมฝีปากแน่น ตอนนี่ยังระวังตัวอยู่ ชัยวุฒิมั่นคงหาทางทำอะไรเธอได้ยาก แต่กลัวตัวเองจะพลาดเอาสักวัน เพราะสายตาของเขาไม่เคยมองเธอด้วยความหวังดี มีแต่หวังลากขึ้นเตียง

ชัยวุฒิก้าวผ่านมา แล้วรั้งข้อมือให้หญิงสาวตามเข้าห้อง นาราภัทรสะบัดข้อมือตนเองให้พ้นการเกาะกุม แล้วยื่นมองเจ้านายสีหน้าเบื่อหน่าย

“บอกแล้วไม่ใช่เธอจะให้สวมแว่นเอาไว้”

“มันน่ารำคาญค่ะ ฉันเลยต้องถอด” หญิงสาวตอบแบบขอไปที

“น่ารำคาญหรืออยากโซวีให้คนอื่นเห็นว่าตัวเองสวย” ชัยวุฒิย้อน แล้วเดินเข้ามาใกล้เอื้อมมือมาหมายจับ แต่เจ้าของร่างที่เขาหมายมั่นกลับเบี่ยงกายหลบ

“ฉันไม่ได้มีความมั่นใจอะไรขนาดนั้นเธอค่ะ ฉันแค่คิดว่าไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมต้องปกปิดใบหน้าตัวเองด้วย!”

“พอไม่ปกปิดมันก็เป็นแบบนี้ไง!”

คนตัวเล็กหัวเราะแผ่ว “มันก็เป็นเหมือนกันหมดไม่ใช่หรือไงคะ ไม่เว้นแม้แต่คุณ!”

คนฟังสะอึก แล้วขบกราม

“ฉันอ่อนวอนเธอมานานเท่าไรแล้ว ฉันไม่เข้าใจทำไมเธอไม่ยอมนารา” ชัยวุฒิถามเสียงเครียด เขาอยากได้ตัวนาราภักธมาเป็นเมียหน่อย แต่เธอลับไม่ยินยอม ตั้งใจเลี้ยงดูอย่างดีเสียด้วยซ้ำ

“ฉันไม่ทำอะไรแบบนั้นหรอกค่ะ ถ้าฉันจะต้องเป็นเมียหน่อยคุณฉันยอมขายตัวแบบไม่ผูกมัดกับใครดีกว่า!”

ร่างบางหันกายเพื่อเดินออกนอกห้อง แต่ท่อนแขนกลับถูกคว้าไว้แล้วกระซอกไปกอดรัด

“ปล่อยฉันนะคุณชัยวุฒิ!”

“เมื่อไหร่จะยอมสักที ฉันจะบ้าตายแล้วรู้ไหม!” เขาคำราม แล้วกระซอกลากดูคนสวยไปยังโซฟา เธอล้มลงเพราะแรงผลักดัน

มือบางยกดันแผงอกสีหน้าขุ่นเคือง

“เมียมคุณฉันรู้จักเธอดี เธอไวใจฉันแต่ไม่เคยไวใจคุณ อย่าทำอะไรฉันดีกว่าคุณชั่วชัฒมิ ไม่อย่างนั้นคุณจะต้องเสียเรือลำนี้ไปแน่ คุณน่าจะรู้ว่าเมียมคุณกำลังจับตาดูคุณอยู่ทุกฝีก้าว ทำอะไรคิดหน้าคิดหลังเสียก่อน!” โชคดีที่เธอสนิทสนมกับภรรยาของเขาอย่างดี เลยทำให้มีกำลังใจในการต่อต้านเขา

ชัฒมิชะงักขบگرامแน่น ปล่อยร่างบางเป็นอิสระ สุดแสนเสียตายแต่ก็ไม่กลัวเสียง เมื่อทุกอย่างที่สร้างมา มาจากเงินของภรรยาเขาทั้งนั้น

นาราทกรก้าวออกจากห้อง แล้วถอนหายใจด้วยความโล่งอก เห็นทีต้องรดน้ำมนต์ล้างชวยเสียบ้าง หน้าตาสะสวยไม่ได้ช่วยให้ชีวิตเธอดีขึ้นเลย รังแต่จะแย่งลง และสร้างปัญหาไม่จบสิ้นให้ตายลึ

ร่างบางสวมชุดเดรสรัดรูปสีแดง ใบหน้าคาดทับด้วยหน้ากาก ปีกนกตรงดวงตา ทรวงทรวงองเอวอรชรทำให้สายตานักพนักงา

หลายคู่จับจ้อง งานกลางคืนเป็นงานที่เธอดนดที่สุด เพราะมันไม่ต้องเปิดเผยใบหน้า และเธอไม่เคยถูกใครลวนลามมาก่อน พวกนักพนันบางคนยังนิสัยดีกว่าแซกวีไอตีด้านบนดาดฟ้าเสียอีก

เธอวางแก้วไวน์ให้กับนักพนัน แล้วเดินกลับไปยังเคาท์เตอร์บาร์ เพื่อนำเครื่องดื่มมาเสริฟต่อ เสียงทอยลูกเต๋า เสียงโห่ร้องดีใจ คละเคล้าเสียงถอนหายใจหลายต่อหลายครั้ง ขึ้นชื่อว่าการพนันได้เสียเป็นของคู่กัน

“วันนี้ไม่เล่นหรอนารา” เสียงทุ้มถาม เธอหันมองเจ้าของน้ำเสียง เห็นกำลังสาละวนกับการชงเครื่องดื่มให้ลูกค้าไปด้วย

“กะว่าจะเล่น เมื่อวานได้ทียบเยอะอยู่”

“แล้วจะเล่นอะไรล่ะวันนี้”

“ฉันเล่นเป็นอย่างเดียวเท่านั้นล่ะ”

“โฮโลเธอ?”

เธอพยักหน้าช้าๆ แทนคำตอบ เครื่องดื่มเซ็กส์อ่อนเดอะบิชถูกวางไว้ตรงหน้า บาร์เทนเดอร์ยิ้ม

“เอาไว้อยอมใจหน่อย จันเลี้ยงเอง”

นาราภัทรหยิบมากระดกดื่ม แล้ววางแก้วลงตามเดิม กวาดตามองหาโต๊ะที่จะร่วมเล่นด้วย

“ชอบใจมากนะจอร์น” พุดจบเธอเดินออกมา แล้วร่วมวงกับนักพนันทันที

แก๊ง

เสียงลูกเต๋าเขย่า เธอกระตุกยิ้มมุมปากทันที

“สูงค่ะ”

เปิดมาแต้มสูงอย่างที่นาราภัทรคาดหมาย เธอยิ้มกว้างเมื่อยอดเงินจากการเล่นเริ่มพุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ

แอด...

ประตูห้องเปิดออก ร่างสูงใหญ่สวมเชิ้ตสีดำ กางเกงสแลคสีเดียวกัน เขาปลดกระดุมสองเม็ดเผยเห็นมัดกล้ามเนื้อ ไบหน่านั้นคมเข้ม คิ้วหนา จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักลึก ดวงตาเรียวคม วงหน้าออกไปทางแขก ภิรมพลหนุ่มหล่อผู้เป็นที่หมายตาของสาว ๆ กวาดตามองรอบ ๆ เพื่อหาความสำราญให้ตนเอง

พนักงานรีบตรงเข้าหา แล้วสอบถามนำพามาวงเดียวกับหญิงสาว เธอเหลือบมองเขาคู่หนึ่งแล้วสนใจเสียงลูกเต๋ากำลังกระดังในแก้วมากกว่า เธอวางชิพในแตร้มต่ำพร้อมกับเขาทันที จังหวะนั้นมีทั้งสองสัมผัสกันแล้วเบา หญิงสาวชะงักแล้วหันมอง ก่อนหลบสายตา ภิรมพลเหลือกตาเล็กน้อยกระตุกยิ้มมุมปาก สนอกสนใจหญิงสาวที่นั่งร่วมวง

เขากวาดมองทั่วเรือนร่าง แม้นั่งอยู่ ทว่าเธอคนนี้ก็ลับมีทรวดทรง ผิวกาย น่าพิสมัย ทำเอาเลือดในกายชายหนุ่มร้อนขึ้นมาทันที ภิรมพลลอบมองบ่อยครั้งเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้ เขาและเธอทายผล

เหมือนกันตลอด ส่วนคนร่วมวงคนอื่นพากันออกจากโต๊ะจนเหลือแค่สองคนเท่านั้น ชายหนุ่มนึกสนุกเลยหันไปมอง

“พนักงากับผมหน่อยไหม” เขาเอ่ยถาม แล้วยกแก้วไวน์กระดกดื่ม

“พนักงาอะไรคะ” นาราภักทรย้อนถาม

“ทนายแแต่้เหมือนเดิม เพิ่มเติมคือผมให้คุณตาสะห่าหมื่น แต่ถ้าคุณทนายผิด ผมขอให้คุณถอดสิ่งที่คุณใส่อยู่ที่ละชั้นโดยที่ผมเป็นคนเลือก เอาไหม”

ข้อต่อรอน่าสนใจ แต่ถ้าหากเธอแพ้ มีหวังได้อายคนทั้งห้องแน่ ทว่าหากชนะเงินนี้จะช่วยให้หนี้สินที่ติดชั้ววุฒิเบาบางลงมาก เธออยากไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด เพราะกลัวว่าสักวันจะกลายเป็นเมียน้อยชั้ววุฒิเข้าจริง ๆ

“ได้ค่ะ ฉันทินดีพนักงากับคุณ”

พนักงานประจำโต๊ะเขย่าลูกเต๋า คนตัวเล็กนั่งฟัง ส่วนเขายกยิ้ม แล้วเหลือบมอง เมื่อพนักงานวางแก้วลง นาราภทรรยิบชิพแล้ว วางเงินลงบนแต้มเต๋า เขาวางตรงกันข้าม

“เต๋าคะ” พนักงานบอก

นาราภทรรยืมกว้งทันที ฟังเสียงพนักงานเขย่าลูกเต๋าต่อ แล้ว วางชิพไว้ตรงแต้มเต๋าเหมือนเดิม เขายังคงวางชิพไว้ตรงแต้มสูง

“เต๋าคะ!” พนักงานประจำโต๊ะรายงานผล

นาราภทรรอมยิ้มแล้วแสดงท่าที่เรียบเฉย ไม่อยากให้อีกฝ่าย ล่วงรู้ความคิด ทว่าภิมพลงนั้นเข้าใจว่าสาวปริศนาคิดเช่นไร และเขาก็ ต้องการทำให้เธอเข้าใจอย่างนั้น เงินไม่กี่ล้านไม่ได้ทำให้ชนหน้าแข่ง มั่นร่วงลงมาหอรอก

“สูงคะ!” อีกครั้ง ทายถูกอีกแล้ว

บางที่ไม่ต้องคิดมากก็แค่ขายตรงข้ามกับหมอนั้น เธอก็ได้เงิน
ใช้ฟรีๆ แล้ว

“ยังจะเล่นต่ออีกหรือคะ คุณเสียให้ฉันเท่าไรแล้วรู้ไหม” หญิง
สาวพูดแทรก เขาชะงักแล้วหันกลับมายิ้มบางๆ

“ผมไม่ได้ใส่ใจเรื่องเงินที่เสียไปหรอกครับ” พุดจบเขากวาดตา
มองทั่วเรือนร่าง “ผมก็แค่อยากเห็นเรือนร่างคุณเท่านั้น เวลามันไม่ใช่
อะไรเลยจะสวยสักแค่ไหน”

คนถูกเข้าหน้าแดงกำเเมนมองทางอื่น นัยน์ตาเขาช่างมีมนต์ ทำ
เอาเธอแทบจะไม่ได้ หัวใจเต้นโครมครามไม่หยุด

“คุณจะไม่มีวันได้เห็นมันหรอก!”

เขายักไหล่ “ผมก็ยังไม่อยากเห็นตอนนี้หรอกนะครับ ผมชอบ
เก็บไว้ดูกันสองต่อสอง ไม่ชอบเพื่อแผ้วใคร”

นาราภัทร์ไม่อยากต่อปากต่อคำ เพราะเชื่อว่ายังสามารถเรียก
ทรัพย์จากผู้ชายหน้าหล่อ แต่ไร้ฝีมือได้อีกมาก เลยสร้างยิ้มยั่วแทน

“ถ้าอย่างนั้นก็ทำให้ฉันถอดให้ได้ลิคะ” รีมฝีปากเคลือบลิปสติก
เผยยิ้มร่ากับเชญชวณ ภิมพลกระตุกยิ้ม

เขาสบตาสาวปริศนา “เราไปแข่งกันในห้องสองต่อสองไหม”

คนถูกชวณชะงัก “ฉันไม่นิยมนอนกับผู้ชายแปลกหน้า!” เธอแย้ง
ขึ้นมาทันที

“เกิดคุณแพ้ คุณจะยอมถอดต่อหน้าคนมากมายเหรอครับ”

“ฉันไม่มีทางแพ้!” เธอสวนทันที

ภิมพลหัวเราะแผ่ว “ผมสมมติ คนเราเกิดมาไม่มีใครชนะได้
ตลอดหรอกครับ”

คนตัวเล็กชะงัก แล้วเธอจะแสดงให้ดู คำว่าชนะตลอดนะ

“ก็ได้ จะพนันกันที่ไหนว่ามา!”

กิมพลผลสานมือไว้ตรงหน้า แล้วเหลือบมองลูกน้อง ชายรูปร่าง
สูงใหญ่กำยำเดินเข้ามา

“ตามไท นำคุณผู้หญิงไปที่ห้องพักฉันหน่อย”

“ได้ครับ”

นารากัทรลุกยืน “ฉันขอให้คุณสัญญาว่ามันจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ต่อให้ฉันเปลือยผ้าต่อหน้าคุณทั้งหมดก็ตาม!”

“ผมสัญญา” เขาตอบรับแวตจจริงจัง เธอจึงไว้ใจ

ร่างบางก้าวตามบอดี้การ์ดของกิมพล เธอกวาดตามองรอบๆ
ชั้นนี้เป็นแขกวีไอพี ห้องพักหนึ่งห้องคินละแสนบาท ด้านในถูก
แบ่งเป็นห้องนั่งเล่น ห้องนอนสองห้อง และห้องน้ำ ประตูเปิดออกธาม
ไทพายมือเชื้อเชิญ เธอก้าวเข้าด้านในแล้วนั่งลงบนโซฟาในห้อง ไม
นานเจ้าของห้องก็ติดตามมา

เขาวางแก้วลูกเต๋าไว้ตรงหน้า แล้วทอดสายตามองสาวปริศนา
ที่นั่งเชิดหน้าเยอหยิ่ง

“ผมขอเป็นคนเขย่าได้ไหม”

“แล้วคุณจะทนายยังไง”

“ผมให้คุณทนายคนเดียว ผมจะเลือกตรงข้ามกับคุณ ถ้าผมแพ้ ผมเพิ่มให้อีกตาละแสน เป็นไงสนใจไหม”

คนฟังตาลุกวาว “ตกลง”

กิมพลหยิบแก้วมา แล้วค่อยๆ บรรจงเขย่าเพียงสองครั้ง คนฟัง ชะงักแววตาไหววูบ ริมฝีปากมึ่มหากันอย่างครุ่นคิด เขาวางมันลง ตรงหน้า

“เชิญทนายได้เลยครับ” เสียงทุ้มเชื้อเชิญแล้วทอดสายตามอง สาวปริศนา

นาราทร์กัดฟัน ไม่เคยเจอคนเขย่าลูกเต๋าเช่นนี้มาก่อนเลย ปกติทนายแต่พนักงานด้วยกัน พอสนิทสนมเลยคอยถามเทคนิค เธอจึง เล่นไฮโลกับเพื่อนคนนี้อย่างประจำ และชัยชนะก็ไม่เคยว่าอะไรเสียด้วย

“ต่ำ!” ตัดสินใจคาดเดาเอา

ทว่าเมื่อเปิดแก้วครอบขึ้นมา แด้มกลับกลายเป็นสูง ดวงตาคน
ทวยไหววูบสีหน้าเผือดลง

“ผมชนะ”

หญิงสาวระบายลมหายใจ “ต้องการให้ถอดชั้นไหนคะ”

ถ้าเขาให้ถอดชั้นในหรือบราเซี่ยอย่างไรก็มีชุดเดรสปกปิด ถ้า
ให้ถอดเดรสมันคงเหมือนชุดว่ายน้ำเวลาเธอทำงานเสิร์ฟตรงสระก็
เคยใส่มาก่อน ไม่ได้น่าหวาดกลัวสักนิด เพราะเขาสัญญาแล้วว่าจะไม่
ทำอะไร

“หน้ากากอันนั้น ช่วยถอดออกด้วยครับ” ของชิ้นแรกที่เขา
ต้องการคือสิ่งที่ปกปิดใบหน้า อยากรู้ว่าผู้หญิงที่มองผาดๆ ว่าสวย
แล้ว ภายใต้น้ากากนั้นจะงดงามสักแค่ไหน

นาราททำตาม ปลดเชือกคาดใบหูออก เผยให้เห็นใบหน้าอัน
แท้จริง คนมองนิ่งงันราวกับถูกมนต์สะกดภายใต้น้ากากนั้นแอบซ่อน

ความมั่งคั่งมั่งงั่งอย่างหมดจจด ทำเอาเขาหัวใจเต็นไม่เป็นสำเลยทีเดียว
ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะมายู่บนเรือสำนี้ ไม่ได้เป็นดารานางแบบหรือ
นางเอกละครแนหรือ

ก็มีพลพยายามเก็บอาการ ปกดิแล้วใบหน้าของเขาเรียกสาว ๆ
ได้ผลนั้ก ไม่ต้องเสียเงินก็มีสาวยอมทอดกายให้เซยชม อาจเพราะ
ชื่อเสียงของเขาด้วยกรรมัง ที่ทำให้สาว ๆ พวกนี้ต้องการ แต่กับ
ผู้หญิงคนนี้ สิ่งเดียวที่เจ้าตัวหวังคงเป็นเงินแน่นอน และเขาจะเอามัน
มาหลอกล่อให้เธอติดกับดัก

คนถูกมองกัตรีมพีปาก ไม่ชอบแวตาสีหน้าเวลาเพศตรงข้าม
จ้องมา มันเหมือนต้องการปลดเปลื้องอาการแล้วลากเธอขึ้นเตียง
พยายามรักษาตัวเองอย่างดีที่สุดมาตลอด เธอไม่มีวันพลาดให้ตนเอง
ต้องตกต่ำเกลือกกลัวกับพวกด้านมืดหรือก สักวันเธอต้องออกไปจาก
ที่นี่ให้ได้

“จะเล่นต่อไหมคะ” เธอถามเพื่อทำลายความเงิบ และให้อีกฝ่ายรู้ตัวว่ากำลังเสียมารยาทกับเธอมากเกินไป

เขาชะงักเล็กน้อย “ได้สิ ผมจะเขย่าอีกรอบแล้วกัน”

แกรีก

เสียงแผ่วเบาเพียงครั้งเดียวทำเอาหญิงสาวขมวดคิ้วเข้าหากัน แล้วซ่อนสายตามอง

“คุณจงใจแกล้งฉันหรือเปล่าคะ!” นาราภัทรเริ่มไม่พอใจ

“ถ้าคุณเก่งจริงไม่ว่าผมเขย่าแบบไหนคุณน่าจะทายถูกไม่ใช่หรือ”

คนถูกปรามาสหนึ่งแล้วคิดหนัก การเขย่าของเขามันทำให้เธอหงุดหงิด ผู้ชายคนนี้เหมือนต้องการการกลั่นแกล้งกัน แต่ช่างเถอะอย่างไรเธอก็ได้เงินจากเขามาไม่น้อยในตอนนี้

“สูง!” ตอบอย่างรวดเร็ว และรอยยิ้มใจจดใจจ่อ

เขาเปิดออกมา แด้มออกเป็นดำ สีหน้าคนทายนิ่งไป เหลือบมองผู้ชนะแววตาหวาดหวั่น เห็นรอยยิ้มฉาบในใบหน้านั้น เหมือนอีกฝ่ายกำลังคุมเกม และอยู่เหนือกว่าทุกทาง

“เดรสของคุณ ผมขอได้ไหม” ภิรมพลพูดจบบนมือไปด้านหน้า เพื่อรอรับเดรสที่กำลังจะถูกปลด

มือบางเริ่มสั่นเทา แต่เธอต้องยอมทำ ไม่เช่นนั้นอาจเกิดปัญหาขึ้น เธอรู้ดีซิบด้านหลังแล้วรู้จุดเดรสออกทางปลายเท้า วางชุดนั้นไว้บนมือฝ่ายชนะ และนั่นมันทำให้ทรวดทรงเธอเผยออกมาต่อสายตาชายแปลกหน้า บราเซียเกะอก รวมถึงซิปในลูกไม้สีเดียวกับชุด ชวนให้หลงใหล อยากยกมือปกปิดทว่านาราภัทรเลือกทำตรงกันข้าม เธอหย่อนกายลงนั่งตามเดิม เซ็ดหน้าประจุนางพญา หากเราไม่เกรงกลัว ชายคนนี้จะไม่กล้าทำอะไร

ทรวดทรงปรากฏต่อสายตา ภิรมพลลอบกลืนน้ำลายลงคอ ดวงผู้หญิงไม่ซ้าหน้าแต่ไม่เคยพบใครคนไหนหุ่นและหน้าตาช่างบาดหัวใจ

แบบนี้ ไม่อยากคิดหากได้มานอนกกกอดจะมีความสุขสักแค่ไหนกัน ถ้าต่อรองให้เธอมาขึ้นเตียงได้ คงดีไม่น้อยเลย เสียก็ล้านเขาก็ยอม แต่มันติดตรงที่แววตาเจ้าตัวบ่งบอกอย่างดี คนอย่างเธอไม่มีวันขายตัวเพื่อเงินแน่นอน

“อยากเล่นต่อหรือเปล่าครับ เพราะถ้าคุณแพ้อีกครั้งต่อไปคุณอาจจะลำบากใจที่จะถอดชิ้นส่วนติดตัวสองชิ้นนั้น” เขาส่งสายตาไปทางทรวงอกซึ่งโพล่พ้นบราเซียออกมาทับกับซิปในตัวจีวที่ปกปิดดอกไม้งามแทบไม่มีติด

เธอไม่อยากยอมแพ้ ผู้ชายคนนี้น่าหมั่นไส้หนัก เห็นก็เอาไปไม่ได้ เป็นไงเป็นกันชนะสักตาเธอก็ได้เงินเพิ่มมาอีกแสนแล้ว เท่านั้นก็มีเงินใช้หนี้ให้ชัชวุฒิมากพอ

“ยัง!”

ชายหนุ่มลอบยิ้ม แล้วเขย่าลูกเต๋าต่อ คราวนี้เสียงกระทบแก้วดังสามครั้ง แล้ววางลงตรงหน้า รอให้อีกฝ่ายทาย

“ต่ำ!” เธอมั่นใจมาก

เขาเปิดอก แต่มองมาต่ำอย่างที่คนสวยคาดหวังไว้ เธอยกยิ้มกว้างจนเปลือยมือขึ้นกำ ทรงอกคุ้งามกระเพื่อมไหวทำเอาคนมองนิ่งไปชั่วขณะ เมื่อเห็นสายตาอีกคน หญิงสาวรีบหยุดอาการแล้วนั่งตัวตรง

“ผมเขย่าต่อเลยนะครับ” เขาบอก แล้วเขย่าอีกรอบ

สี่ครั้ง เขาเขย่าแล้ววางลง หญิงสาวกระตุกยิ้มมุมปาก

“สูงค่ะ” พุดจบ หยิบน้ำกระดกดื่มรอดูผลว่ามันออกมาเช่นไร

แก้วเปิดอกเผยให้เห็นลูกเต๋า

“รอบนี้ออกต่ำนะครับ” ผู้ชนะตอกย้ำแล้วเหลือบมอง

นาราททรกลืนน้ำลายลงคอ รอฟังว่าชายผู้นี้ต้องการให้เธอถอดชิ้นไหนกันแน่

“บราเซียส์สวยๆ นั้นผมขอกี่แล้วกัน” เสียงเขาแผ่วเบาแต่ทรงพลัง ร่างกายเธอสั่นสะท้าน หากเปิดเผยเขาจะมองว่าเธอเป็นผู้หญิงแบบไหนกัน แล้วมันอันตรายไหม กับการอยู่ในห้องสองต่อสองกับชายแปลกหน้า

“คือ..” หญิงสาวอีกอ้าปากไม่กล้า

ชายหนุ่มระบายยิ้มเยือกเย็น

“ไม่ถอดก็ได้นะครับ แต่ผมเป็นคนเคารพกติกาเสมอ ถ้าคุณไม่ถอด ที่ชนะไปทั้งหมดผมไม่จ่าย แบบนี้สมน้ำสมเนื้อกันไหม”

จิบ!

บราเซียส์ถูกปลดอย่างรวดเร็ว ทรวงอกคู่งามซึ่งถูกห่อหุ้มก่อนหน้านี้เผยต่อสายตา ยอดบัวสีชมพูระเรื่อชวนให้หมู่ภมรลิ้มลองกำลังชูชันทำท่ายสายตาคมต้องอากาศหนาว ภิรมพลชะงักขบกรรมแน่น ตัวตนมันกำลังแข็งขึ้นคุณตันจนแทบปริแตก ร่างกายเขาอึดอัดแทบบ้า ทรวดทรงของผู้หญิงตรงหน้าเล่นงานจนจวนคลั่ง เขาต้องสงบใจไม่เปลอกระซากร่างเกือบเปลือยนั้นมาบำรุงบำเรอตน

เธอยกมือปกปิดน้ำตาเริ่มคลอ เขาจ้องมองไม่ละสายตา ผิว
แก้มจนถึงผิวกายเริ่มแดงกำ เห็นที่เขาไม่ควรสาวเกมให้ยึดเยื่อเพราะ
อีกไม่นานตนคงทนไม่ไหว ต้องจบเกมนี้เสียตอนนี้ ก่อนสติจะกระเจิง

“จบเกมแค่นี้ก็แล้วกัน ผมจะให้คนโอนเงินเข้าบัญชีคุณตอนนี้”
ชายหนุ่มตัดบทแล้วลุกยืน “คุณรอเช็คเงินเข้าบัญชีได้เลย” พุดจบเขา
เดินออกจากห้องไป

นาราภทรีรีบลุกหยิบเสื้อผ้ามาสวมใส่ แล้วรีบปกปิดไว้ด้วย
หน้ากาก แต่งตัวเรียบร้อยออกมาจากห้องอย่างรวดเร็ว โชคดีที่เธอไม่
ต้องเสียอะไรไป แถมได้เงินมาใช้หนี้ีกก้อนหนึ่ง

ก๊อก ก๊อก

ประตูห้องทำงานเปิดออก เจ้าของห้องหน้าตาคมสัน รูปร่างสูง
ปานกลาง ผิวสีน้ำผึ้ง คิ้วเข้มหนา ดวงตาคมกริบ กำลังจ้องมองร่าง

บางที่ก้าวเข้ามาแล้วปิดประตูลง นาราภัทรเดินมาหยุดยืนหน้าโต๊ะทำงานของเขา ระวังท่าที่อีกฝ่าย เธอไม่อยากถูกล่วงเกินอีกแล้ว

“เมื่อคืน” เขาเว้นคำพูด “ได้ข่าวว่าไปที่ห้องของคุณกิมพลมา เทรอ” คิ้วขมวด ดวงตาคมกล้ำมองมา สีหน้าไม่พอใจ

“คะ” เธอตอบตรง แล้วเงยบ

คนถามขมวดคิ้ว “มีแค่นี้เทรอ” เสียงเริ่มดุดันมากขึ้น

“ใช่คะ จะให้ฉันตอบอะไรคะ ฉันก็ตอบตามตรงเมื่อคุณถาม”

เขาลุกยืนแหวตาวาวโรจน์ “ไหนบอกไม่ขายตัวไง ที่กับฉันทำเล่นตัว แต่พอเห็นผู้ชายหล่อรวยอย่างกิมพลเข้าหน่อยระริกระรี่ กระดิกหางไปเอากับมันถึงที่!” เสียงด่าทอด้งลั่น คนถูกตำหนิกัดฟันกำมือแน่น

หญิงสาวจงใจเหยียดยิ้มทำท่ายอีกฝ่าย

“ก็เพราะเขาโสดแต่คุณมันมีเมียแล้วไงที่มันต่างกัน อีกอย่างคุณก็มพลเขากระเป่าหนักแถมหล่ออีกต่างหาก ไม่เหมือนคุณ ที่มีปัญหาให้ได้แค่สองหมื่นแถมหน้าตาก็ไม่ได้หล่อเหมือนเขาเลยสักนิด!”

ชัยวุฒิกัดฟันกรอด เดินตรงเข้ามาหา แต่หญิงสาวยกนิ้วชี้

“ถ้าคิดทำอะไรฉัน จำไว้ว่าคุณต้องแลกด้วยเรือลำนี้ ภรรยาคุณไม่เอาคุณไว้แน่!” เธอข่มขู่ซึ่งมันได้ผล ชัยวุฒิหยุดการกระทำของตนเอง

ตบ!

เธอโยนเงินไว้ตรงหน้าเขา ชัยวุฒิมองแล้วขบขระมแน่น เงินจากการไปนอนกับผู้ชายรวย เมื่อคืนนาราภัทรได้ขนาดนี้เชียวนะหรือ

“สองแสนห้า นี่คือเงินที่ฉันใช้ให้คุณ!”

“แต่หนี้ระหว่างเรายังไม่หมด รู้ใช่ไหม?”

คนเป็นนี้แม้ริมฝีปาก “ฉันรู้!”

“ยังไงเธอก็ต้องทำงานใช้หนี้ฉันต่อไปนารา เงินสองล้านเธอเพิ่งหาใช้ได้ห้าแสนเท่านั้นเอง” เขาก้าวเข้ามาใกล้ เซยคางมนขึ้นมา “ถ้าเธอยอมเป็นเมียฉัน ฉันจะล้างหนี้ให้ทั้งหมด ดีไหม...”

เธอบัดมือเขาออก แล้วหนีตามอง

“ฉันยอมกระโดดน้ำตายดีกว่าเป็นเมียคุณ” พุดจบเธอหันกายเร่งฝีเท้าออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

ชั่วฉมึกคิดพินข่มใจ สักวันนาราต้องเป็นของเขา ยังไงก็ต้องเอามาให้ได้เลยคอยดู!

ร่างเพรียวระหงส์ยกขาขึ้นไขว่ห้าง เดรสสั้นส่งผลให้เกือบเห็นถึงเนื้อใน เธอยิ้มยั่วชวนกวาดตามองรอบ แล้วหยุดที่ชายหน้าต่างาหล่อเหลาตรงหน้า ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นลูกเลี้ยง มือบางเอ๋อมหาแล้วกุมมือเขา

แพ้วเบา ภิมพลซ้อนสายตามอง ชูดเว้าตัววีเผยให้เห็นทรงวงามซึ่งถูกปกปิดด้วยบราเซียสีดำ สีหน้าแวตาดายหนุ่มเรียบนิ่ง ไร้อารมณ์ใดๆ

“คุณไม่ควรทำแบบนี้” เขาบอกเสียงเบา หันไปสนใจกับเอกสารตรงหน้าต่อ

“ภิม... คุณอย่าทำเย็นชากับขวัญได้ไหมคะ” ขวัญจिरาอดอ้ออัน

ภิมพลเงยหน้าจากกองเอกสารแล้วทอดสายตามอง ขวัญจिरาแฟนเก่าของเขาซึ่งผันตัวมาเป็นแม่เลี้ยง เธอสวย เพราะเป็นลูกครึ่งนิวซีแลนด์ ผิวขาว ดวงตากลมโต นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน ผมยาวตรงสีดำสนิท รูปร่างเพรียว ทรวดทรงน้ามอง ริมฝีปากอวบอím จมูกโด่ง เธอเคยทำงานเป็นนางแบบชื่อดังมาก่อน

เขาเคยรักเธอมาก และอยากแต่งงานด้วย แต่เธอกลับเลือกบิดาของเขา ซึ่งปรนเปรอเงินทองให้ได้ไม่อั้น ในตอนนั้นเขายังไม่สามารถบำรุงบำเรอขวัญจिरาได้ แต่เวลานี้ไม่ใช่ เขาสร้างทุกอย่างมาด้วยมือ

ตัวเอง พ่อไม่ได้ช่วยเกื้อหนุน เพียงแต่ส่งเรียนหนังสือเท่านั้น เพราะ พ่อตั้งใจให้ลูกสร้างเนื้อสร้างตัวเอาเอง และเขาก็ทำสำเร็จ

การที่เขามาขึ้นเรือลำนี้ เพราะอยากได้มัน แต่ไม่คิดว่าขวัญจิรา นั้นจะติดตามมาด้วย

“ผมทำเย็นชาตตรงไหน ผมมาทำงาน อีกอย่างเราสองคนสถานะ เป็นแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงคุณอย่าลืม” เสียงเข้มเริ่มดุ เมื่อเห็นอีกฝ่าย กำลังคิดเกิน

คนฟังหน้าอ “ก็ขวัญอยากให้คุณดูแลขวัญ เหมือนตอนเคยรัก กัน”

“มันไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะคุณเป็นเมียพ่อผม ลืมแล้วหรือ ไง” เขาสวนกลับทันควัน จ้องมองขวัญจิราแววตาไม่พอใจ

คนถูกดูน้ำตาคลอ มันใช้ได้ผลเสมอ เวลาเธอร้องให้ เขาไม่เคย ขัดใจ ทว่าความคิดนั้นมันเป็นไปได้อีกแล้ว เมื่อเขาเหลือบมองแล้ว เมินเฉย

“กิม..” หญิงสาวอ่อนวอนเสียงลั่น

“ลูกน้องพ่อผมก็อยู่ อย่าหาเรื่องให้ผมต้องมีปัญหากับพ่อดีกว่า
ขวัญ ไม่อย่างนั้นผมจะให้พ่อจัดการ!”

เขาตำหนิแล้วหันไปหาลูกน้อง “ฮามไท”

เจ้าของชื่อเร่งฝีเท้ามา เดินมาหยุดตรงข้างเจ้านาย

“เก็บเอกสารไปไว้ที่ห้องด้วย”

“ได้ครับ” ฮามไทรวบเอกสารแล้วเดินนำ

เขาลุกยืน ก้าวตามลูกน้อง ขวัญจิราไม่อาจทนทนต่อการถูก
เมินเฉย

“เมื่อคืนคุณพาผู้หญิงเข้าห้องไซ้ไหม” ไม่อายอะไรทั้งนั้น อดีต
มันผิดพลาดแต่ปัจจุบันมันต้องแก้ไขได้สิ เธอเชื่อว่าเขายังรักเธออยู่
แน่นอน

กิมพลหันกลับมามอง “มันเรื่องของผม!”

คนฟังนิ่งงัน กัตรีมฝีปาก “กรี๊ด!!” มือบางกำแน่นเกือบกดความเจ็บไว้ภายใน เธอต้องได้เขาคืนมา

น้ำสีอำพันถูกกระดกกลืนหลายต่อหลายครั้ง กิมพลวางมันลง พนักงานนำมาเสิร์ฟใหม่ ในหัวตอนนี้มีงงแต่กระนั้นก็ไม่ยอมมละออก จากที่นั่งตรงนี้ เขากำลังเดือดจนแทบบ้า กับผู้หญิงที่เคยเป็นอดีตขวัญจิรากำลังก่อปัญหาให้ และเขาไม่ต้องการให้เกิดเรื่องวุ่นวาย ความเจ็บปวดในอดีตมันแทรกซึมจนแทบเลือนหายไปแล้ว

ไม่อยากจะรู้พื้นที่เจ็บอีก เมื่อไหร่มันจะจบเสียที เขาไม่อยากจะเชื่อว่าแย่งเมียพ่อ!

พนักงานเมื่อเห็นหนุ่มหล่อนามกิมพลพากับซุบซิบอสาพากัน เสริฟเหล้าให้ไม่วางเว้น สายตาหลายคู่จับจ้อง หวังว่าคีนี่จะมีโอกาส

ได้ร่วมเตียงสักครั้ง พนักงานบนเรือไม่ใช่แค่เซิร์ฟทุกคนล้วนมีอาชีพ
เสริมหากแขกต้องการ

“นั่นหรือกิมพล!” ปารีฉัตรกระซิบกับเพื่อน

นาราภัทรทอดสายตามองร่างสูงใหญ่ แค่เสื้อย่น้ำยังทำเอา
หัวใจระตุกวบ ทำไมเธอถึงอดทนได้ตลอดคืนไม่เข้าใจ

“นาราเดี่ยวฉันจะไปเซิร์ฟเหล้าให้เขาอะ” ปารีฉัตรบอก นารา
ภัทรถอนหายใจ

“จ๊ะ”

นาราภัทรมองเพื่อนวางแก้วเหล้าบนโต๊ะ แล้วส่งสายตาวาน
เธอหันกลับมาแม่ริมฝีปากแน่น ตั้งแต่เกิดไม่เคยสนใจเพศตรงข้าม
ออกจะรังเกียจเสียด้วยซ้ำ พ่อทำให้เธอและแม่เจ็บปวดจนไม่อาจ
อธิบายออกมาเป็นคำพูด ที่เธอต้องฝืนทนทำงานอยู่บนเรือก็เพราะพ่อ
เช่นเดียวกัน

“หล่อมากเลย โอัย! ฉันทอยากใให้เขาพาไปด้วยจริงๆ!” ปารีฉัตร
ระริระริก สีหน้าตื่นเตัน

“ก็ยัวเขาใให้สำเร็จซะสิ” นาราภัทรตอบด้วยความหมั่นไส้เพื่อน
ปารีฉัตรเบ้าปาก “แหม... จะไปทำแบบนั้นไได้อย่างไร ถ้าเป็นนาราก็
ว่าไปอย่าง ฉันทไม่ได้สวยขนาดนารานี้!”

“เราก็เคยบอกแล้วไม่ใช่หรอ ว่าไม่ขายตัว ใให้นอนกับคนหล่อก็
ไม่เอาหรอก ไม่มีประโยชน์”

คนเป็นเพื่อนถึงกับถอนหายใจ

“นารา ฉันทถามจริงเถอะ คิดว่าเซ็กส์คืออะไร นอนด้วยกันไม่มี
ประโยชน์พูดมาได้ ตายแล้ว!”

นาราภัทรหัวเราะ “ก็สำหรับเรา เงินสำคัญที่สุด ไม่ใช่พัวนะสิ!”

ปารีฉัตรหมดคำพูด เลยยืนนิ่งทอดสายตามองหนุ่มหล่อด้วยความ
เสียดาย ใครกันหนอจะเป็นผู้โชคดีในวันนี้

ก็มีผลลอกจากเก้าอี้ แล้วเดินออกจากบาร์ไป เพื่อนสาวสองคน มองหน้ากัน ไม่มีสาวคนไหนที่ถูกเขาหิ้วเลย แต่ไม่นานนักหญิงสาว ลูกครึ่งหน้าตาสะสวย สวมกระโปรงสั้นแคคิบบ กับเกาเขอกสีม่วงเข้ม คัวกระเป๋ามาถือแล้วก้าวตาม

“สงสัยผู้หญิงคนนั้นจะถูกเลือก” ปาริฉัตรหันมาบอกเพื่อน ร่วมงาน

นาราภัทรมองตามแววตาเรียบนิ่ง

“ไม่เห็นเขาจะเลือกใคร นอกจากมีผู้หญิงวิ่งตามก็แค่นั้น” เข้าใจได้ หล่อรวยแบบนี้ใครไม่ยอมได้ หมอนั่นคงไม่ขาดผู้หญิงสัก คินหากต้องการ แถมได้ฟรีๆ ไม่ต้องเสียเงินเหมือนคราวเธอด้วย

เสียงรองเท้ากระทบผิวเรือ ฮามไทยกม็อกันเมื่อมีหญิงสาว กำลังก้าวเข้ามาหานาย

“ภิม!” เสียงหวานร้องเรียก เจ้าของชื่อหันมาแล้วสบตา

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน เพราะใบหน้านี้มันคุ้นเคย ไม่น่าใจว่า
เคยเห็นเธอที่ไหน

“หวานเองจำได้ไหม”

ชายหนุ่มครุ่นคิดสักพัก ก่อนคลี้งมบาง ๆ แล้วหันไปทางลูกน้อง

“ไม่เป็นไรทามไร”

ธามไทยอมปล่อยผู้หญิงคนนั้นเป็นอิสระ

“เป็นไงสบายดีไหม” เธอถามแล้วยิ้มยั่ว พยายามแ่่นกาย
เพื่อให้เห็นทรวดทรง

“สบายดี แล้วหวานล่ะ”

“หวานสบายดีคะ ไม่เจอกันนานเลยนะคะ ตั้งแต่ติดต่องานกัน
คราวนั้น”

“พอดีผมยุ่งนะครับ”

วรินดาแ่่มริมฝีปาก “เข้าไปคุยกันในห้องพักคุณได้ไหม”

ชายหนุ่มกระตักยิ้มมุมปาก วรินดาคือนางแบบที่เคยทำงานให้บริษัท เธอนิสัยดีและไม่ค่อยเรียกร้อง เราจับกันหลังจากเสร็จงาน มาเจอที่นี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะเขาก็กะเก็บความต้องการไว้นานแล้ว ความผิดของผู้หญิงคนนั้นแท้ๆ ที่ทำเอาเขาแทบคลั่ง ไม่ได้ปลดปล่อย

“ได้สิ” วรินดายิ้มกว้าง เดินตามเขาไปในห้องพัก

ก็มีพลึงทึงกายลงบนโซฟาตัวยาว หญิงสาวค่อยๆ นั่งลงเคียงข้าง รินไวน์ใส่แก้วให้กับเจ้าของห้องแล้วยกให้เขา เธอยิ้มยั่ว แล้วเบียดตัวเองเข้าหา มือบางลูบไล้ต้นขาแผ่วเบา

เขารับมาแล้วกระดกดื่ม ดวงตาเริ่มแดงกำเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ วรินดาพึงศรัทธากับไหล่กว้าง

“หวานคิดถึงคุณมากเลยนะคะ หวานคิดถึงวันเก่าของเรา” กระซิบเสียงแผ่วข้างใบหู ชายหนุ่มขบกรามแน่น เมื่อทรวงงามกำลังบดเบียนต้นแขน

เขาหันมา “คิดถึงมากไหม”

“มากสิคะ”

“ถ้าคิดถึงมากก็ทำตามใจตัวเองสิครับ” เขาเชิญชวนแล้วยกยิ้ม

วรินดาลุกยืน “หวานไม่เกรงใจแล้วนะคะ” จบคำพูดรวดเร็ว
กระโปรงออก แล้วสะบัดอารมณ์ท่อนบนจากร่างกาย

ชั้นส่วนสองชั้นแทบปกปิดไม่มิด กำลังห่อหุ้มของสำคัญไว้ เธอ
ค่อยคร่อมบนตักเขา แล้วบิดเบียดร่างกายเข้าหา

“หวานจะทำให้คุณมีความสุข” เธอบอกเสียงพรั่า

มือบางค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อทีละเม็ด แล้วเลื่อนไล่ไปตามหน้า
ท้องอูมด้วยมัดกล้ามเนื้อ รังไห้ร่างสูงลุกยืน ปลดทุกอย่างออกจาก
ร่างกาย จนเหลือเพียงร่างเปลือยเปล่าสองร่าง ท่ามกลางแสงของ
จันทร์ที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่าง

เขาถูกผลักให้นั่งลงบนโซฟา วรินดาทรุดกายลงนั่งจับต้นขาไว้
แน่น แล้วช่วยไห้เขามีความสุข ศีรษะคนตัวใหญ่แหงนหางยดวงตาจ้่า

ปรี๊ดเมื่อถูกปรนเปรออย่างชำนาญจากคู่ขาเก่า วรินดายิ้มกว้างเมื่อเห็นเขาปลดปล่อยความต้องการออกมาจนหมดสิ้น เธอหยุดตัวแล้วค่อยๆ ครอบทับบนตัก

ริมฝีปากบางสั้นระริก เมื่อความสุขเข้าครอบงำ ร่างกายเคลื่อนไหวไปตามความต้องการ เวลานี้เธอคือคนคุมเกม แต่ไม่นานนัก สะโพกอนกับถูกกอบกวมและขยับตามใจเขาแทน ร่างสองร่างร้อนระอุทุกขณะ เมื่อเกมรักจบลง ร่างงามกลับถูกโอบอุ้มออกจากห้องนั่งเล่นไปอีกห้อง ทันทีที่หลังแตะพุกหนา เกมรักอันเร้าร้อนก็เริ่มต้นอีกครั้ง และอีกครั้ง จนเกือบรุ่งสาง วรินดาเพิ่งเข้าใจว่า เธอกำลังเล่นกับไฟที่กำลังไหม้กระพือ

ก๊อก ก๊อก

“มาทำความสะอาดค่ะ” พุดจบ เธอยืนนิ่งเพื่อรอแต่ประตูไม่มีที่ท่าเปิด

นาราภทธรอนหายใจ แล้วจับลูกบิด อยากทำงานให้มันเสร็จ
วันนี้เธออยากลองเล่นอีกครั้ง

แอด...

ประตูไม่ได้ล็อกไว้ คนตัวเล็กก้าวเข้าข้างใน เดินมาถึง
ห้องนั่งเล่น เสื้อผ้าผู้หญิงซับใน บราเซี่ย กองเกลิ่อกลาดบนพื้นห้อง
ชุดของผู้ชาย ริมฝีปากบางเม้มแน่น ผู้หญิงที่เดินตามเขาไปเมื่อคืน
คงค้างอยู่ด้วยกันในนี้แน่

“ฮะ!”

แม่บ้านคนสวยชะงัก ดวงตาไหววูบ เสียงนี้มันเสียงผู้หญิง ดัง
ออกมาจากห้องนอน นาราภทธรยนิ่งเหมือนร่างกายถูกสาป

“เดี่ยวค่ะ!”

เสียงผู้หญิงยังคงดังอยู่ นาราภทธรค่อยๆ หันกายเพื่อกลับออก
จากห้อง

“อ้อ!” เสียงครวญคราง

สองเท้าชะงักเมื่อได้ยินอีกครั้ง เธอหันกลับมามอง แววดาตั้น
ตระหนก ไม่นานนักเสียงลั่นของเตียงก็ดังขึ้น อาจจะบ้าตาย ได้ยิน
แต่เสียงครางกระเส้า กับเสียงทุ้มที่ครางกระหึ่มอย่างล่ำพองใจ ผู้ชาย
คนนั้นช่างน่ารังเกียจ อยากอาเจียนออกมา คนพวกนั้นเหมือนกัน
หมด เห็นผู้หญิงเป็นเครื่องระบายอารมณ์เท่านั้น

ปัง!

ประตูห้องเปิดออก สองร่างเปลือยเปล้ากอดกระหวัด เรียวขา
ขาวคอดเอวอยู่ ส่วนเขากำลังโอบอุ้มสะโพกมนจับไว้แน่น ริมฝีปาก
นาราทันรสระริก ดวงตาเบิกกว้าง สองคนมองมา รวินดาตระหนก
ตกใจ

“กิม! ปล่อยหวานก่อนคะ!”

เขายิ้มกว้าง มองเหยื่อซึ่งก้าวเข้าในห้องแหวดตาเยือกเย็น

“ผมยังไม่เสริจให้ปล่อยไต้ยงเง!”

เขาแกล้งขยับสะโพก คนกอดถึงกับร้องลันไม่เป็นภาษา

“อุบาทว์!” นารากัทรต่ำทอแล้ววึ่งหนีออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

ภิมพลหัวเราะในลำคอ แล้วจับสะโพกมกขยับตามใจปรารภนา
สักวันเถอะ เขาจะทำให้ผู้หญิงคนนั้นต้องมาอยู่ไต้ร่างให้ได้เลยคอยดู

////////////////////

บทที่ 2

วันที่ฟ้าร้องให้

ร่างสูงใหญ่ยกท่อนขาไขว่ห้าง ทอดสายตามองวิวผ่านหน้าต่างในห้องพัก คำนึงถึงใบหน้าใครคนหนึ่ง เขาระบายลมหายใจยาว ก่อนประตูห้องเปิดออก ฮามไทก้าวเข้ามา

“ได้เรื่องไหม”

“ครับ”

ฮามไทนั่งลงตรงข้ามเจ้านาย แล้ววางรูปถ่ายของหญิงสาวหน้าต่างดงาม เขามองรูปใบนั้น แล้วนั่งงันไป

“เธอชื่อนาราทกรครับ เป็นพนักงานบนเรือ ทำหน้าที่หลายตำแหน่ง”

“หลายตำแหน่ง?”

“ครับ แม่บ้าน พนักงานเสิร์ฟด้วย ก็ตามแต่เจ้านายจะมอบหน้าที่ให้”

“รวมถึงชายตัวเหมือนคนอื่นด้วยไหม” เขาริบบถามลูกน้อง

“เปล่าครับ เธอไม่ชาย ยิ่งงังก็ไม่ชายครับ”

“แน่ใจครับ เพราะถ้าชายปานนี้คงใช้หนี้นายชั้วฉวมดไปแล้ว”

“หนี้ันเธอ?” ภิมพลแปลกใจไม่น้อย

“เธอเป็นหนี้นายชั้วฉวมสองล้านบาท เพราะพ่อของเธอมาเล่นการพนันบนเรือ แล้ว...ติดหนี้ไว้ ทำให้เธอต้องมาใช้หนี้แทนพ่อ”

คนฟังพยักหน้าซ้าๆ “หนี้ยังเหลืออีกเยอะไหม”

“อีกล้านห้าครับ”

ภิมพลขมวดคิ้ว ครุ่นคิดบางอย่าง

“ขอบใจมากธามไท”

“ครับ” เขาลุกยืนแล้วเดินออกนอกห้องพัก

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอแผ่วเบา ดูเหมือนว่าผู้หญิงสาวสวย
ปริศนาคนนั้น จะถูกไขปริศนาลงแล้ว

เพ็ยะ!

เสียงฝ่ามือฟาดใบหน้า คนโดนทรุดกายกองกับพื้นยกมือกุม
หน้าตนเอง แหงนมองคนตบน้ำตานองหน้า ริมฝีปากสั่นระริก

“คุณทำแบบนี้ทำไม คุณเลิกกับกิมไปแล้ว!” รวินดาร้องถาม สี
หน้าซีดเผือด

“ไม่ว่าฉันจะเลิกหรือไม่ แก่ก็ไม่มีสิทธิ์ไปนอนกับกิม!”

รวินดาลุกยืน ดวงตาวาวโรจน์

“เลิกไปแล้วยังคงอยตามระรานผู้หญิงที่นอนกับเขา คุณมันไร้
ยางอาย เอาหัวแฟนเก่าเป็นพ่อยังไม่วายอยากได้เขากลับคืนอีก!”

เพียะ!

รวินดาคุมแค้นตนเอง ไม่กล้าตอบโต้เพราะข้างกายผู้หญิงคนนี้
มีบอดีการ์ดยืนคุมอยู่

“เรื่องนี้ภีมต้องรู้ ฉันไม่มีวันยอม” เธอกวาดตามองไปที่บอดี
การ์ด “พวกแกเป็นลูกน้อง ถ้าอรรคเดชรู้เรื่องที่เมียตามหึงลูกเลี้ยง
จนตบผู้หญิงของเขา พวกแกต้องเดือดร้อนแน่!”

ผมถูกจิกแล้วกระซากทันที “โ้ย!” รวินดาร้องลั่น

“ปากดีนัก แกจะไม่มีปากไว้ฟ้องใครหรอก ฉันควรทำให้แก
หายไปจากโลกนี้เลยดีไหม แค่อัดแกโยนลงทะเลก็แค่นั้นเอง!”

คนถูกขู่สิ้นสะท้าน “ก็ลองดู คิดว่าคนอย่างฉันหายแล้วจะไม่มี
ใครตามเธอ แต่แกจำไว้นางขวัญ ภีมจะต้องเกลียดแกจนวันตาย ถ้ารู้
ว่าแกฆ่าฉันเพราะภีม!”

ผลึก!

ร่างบางถูกผลึกจนกองกับพื้น

“ฉันไม่ฆ่าแกก็ได้” เธอหันไปมองลูกน้อง “กรีดหน้ามัน มันจะได้ไม่มีหน้าไปยั่วภีมอีก!”

“อย่างนะ! กรีด!” รวินดากรีดร้อง เมื่อถูกกระชากผม มีดจ่อเข้าใกล้ใบหน้าโดยבודดีการ์ด

“ทำอะไรนะ!” เสียงตะโกนลั่น “ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! มีคนถูกทำร้าย! ใครก็ได้ช่วยที!” นารินทร์ตะโกนโหวกเหวกโวยวาย

ขวัญจิราตระหนกตกใจ บอดดีการ์ดรีบกระชากร่างเจ้านายออกจากบริเวณนั้น ปล่อยให้คนเจ็บนอนกองกับพื้น

นารินทร์รีบวิ่งเข้ามาดูคนเจ็บ พยุงร่างบอบช้ำไว้ ใบหน้าเขียวช้ำโชคดีที่มัทน ไม่ั่นคงและแน่น คิ้วบางขมวดเมื่อมองหน้าซัดๆ ปากอ้าค้างด้วยความตกใจ

“คะ...คุณเมื่อเช้า!”

รวินดาปรือตามอง “อย่าบอกใครนะ ขอร้อง...”

“บอกใครเรื่องไหน เรื่องคุณกับภิมพล หรือเรื่องที่คุณถูกทำร้าย!” หญิงสาวถามเร็ว

“ทั้งสองเรื่อง อย่าบอกใคร ไม่อย่างนั้นพวกมันต้องฆ่าฉันตายแน่!”

“พาฉันไปหาภิม พาไปหาเขาที!”

ให้ตายสิ เธออยากจะบ้า ช่วยแล้วยังต้องลำบากอีก ควรทำยังงี้ดี ช่วยหรือไม่ช่วย จะช่วยหรือเปล่า คนพวกนั้นดูโหดเสียด้วย

“ฉันจะพาคุณไปหลบที่ห้องฉันใกล้ๆ นี้ก่อน แล้วจะไปตามผู้ชายของคุณมาหากี่แล้วกัน!”

เธอพยักหน้าซ้ๆ แทนคำตอบ นาราภัทรพยุงร่างบอบซ้ๆ ไปยังห้องตัวเองซึ่งอยู่ใกล้ๆ ค่อยๆ จับคนเจ็บเอนกายนอนลงบนเตียง แล้ว

ออกมาจากห้อง เร่งฝีเท้าไปหาเป้าหมาย ไม่อยากไปเลยจริงๆ ผู้ชายคนนั้นทำให้เธอหงุดหงิดพิลึก จนแทบอยากตบหน้าเสียดด้วยซ้ำ วันนั้นแทนที่จะหยุดปกปิด แต่กลับทำหน้าที่ตาเหมือนจะกวนอารมณ์ มันทำให้เธอละลายจนต้องหนีไปเอง

ก๊อก ก๊อก

เคาะประตูหน้าห้อง ธารมไทเปิดประตูออก เผลอญหน้ากับหญิงสาวที่เจ้านายให้สืบหา เธอสวยจริงๆ ไม่แปลกที่คุณภิมพลให้ความสนใจ

“มาทำอะไรครับ” ธารมไทถามเสียงเรียบ

“ฉันต้องการพบเจ้านายคุณ!”

“สักครู่” เขาปิดประตูลง

ภิมพลเหลือบมองลูกน้องเดินเข้ามาหา

“มีอะไรเธอ” ชายหนุ่มถาม แล้วขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“เธอมาครับ”

“ใคร?”

“นาราทรร คนที่คุณให้ตามสืบ”

คิ้วขมวดหากันหนักกว่าเก่า ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะกล้ามาหา
เขาถึงห้อง เขาคลี้มกว้าง

“ให้เข้ามา”

นาราทรรถูกเชิญเข้ามาในห้อง เธอยืนต่อหน้าเขาท่าที่ร้อน
รนจนสังเกตได้

“คุณต้องไปช่วยแฟนคุณ แฟนคุณโดนทำร้ายอยู่ที่ห้องของฉัน!”
หญิงสาวรีบบอก

“ใครแฟนผม?” เขาย้อนถาม สีหน้ามึนงง

คนถูกถามกั๊ดฟัน จะให้พุดยังงั๊ว โป๊ขนาดนั้น ไม่ใช่แฟนแล้ว
อะไร ทำไผ่ยังมาทำหน้าที่ตาเหมือนไม่รู้เรื่องไปได้

“ก็คนที่ฉันเจอเมื่อเช้าไง ที่คุณกอดกันออกมาจากห้อง!”

“หวานนะเธอ”

คำพุดของอีกฝ่ายทำเอาหงุดหงิด เธอหลับตาลงสุดลมหายใจ
เข้าปอด

“ฉันไม่รู้ว่ชื่ออะไร แต่จำหน้าได้ว่าเธอคือคนที่ฉันเจอเมื่อตอน
เข้าไปในห้องของคุณ จะไปโหมคะ ถ้าไม่ไปเธออาจโดนทำร้ายจนตายได้
นะ!”

ชายหนุ่มลุกยืนเต็มความสูง “ที่ไหนล่ะ”

นาราภัทรเร่งฝีเท้า พาเขามาถึงห้องพักตนเอง ก็มพลกวาดตา
มองรอบๆ ห้องพนักงานห้องนี้เป็นห้องเดียว มีที่นอนห้องน้ำ แล้วก็
พื้นที่ใช้สอยนิดหน่อย เล็กแคบไม่น่าอยู่เอาเสียเลย บนเตียงมีคู่ซาเขา

นอนหายใจพะงั่วอยู่ ชายหนุ่มรีบทรุดกายลงนั่งบนเตียงจับชีพจร แล้วตรวจดูใบหน้า

“ธามโทพาไปที่ห้อง เสร็จแล้วโทรตามหมอมาน้อย”

“ได้ครับ”

ร่างคนเจ็บถูกซ่อนอุ้มพาออกจากห้องไป นาราภทรีนมอง จังหวะนั้นเขาหันกลับมาแล้วยิ้มกว้าง ก่อนก้าวติดตามลูกน้องไป หญิงสาวเบ้าปากใส่แผ่นหลัง

หล่อตายละ!

เปลือกตาค่อยๆ เปิดออก ใบหน้าปวดร้าวระบม รินดาปรีอ ตามอง สภาพในห้องเปลี่ยนไป ชยับกายเล็กน้อยก็ปวดร้าวไปทั้งหน้า ก่อนหน้านั้นเธอถูกขวัญจิราเล่นงานอย่างหนักหน่วง ไม่คิดว่าผู้หญิงคนนั้นจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ กล้าทำร้ายเธอบนเรือ โดยไม่คิดว่าใครจะมาเห็นเสียด้วยซ้ำ

“ฉันขอน้ำน้อยได้ไหม” เสียงหวานพะแผ่วร้องขอน้ำดื่ม ริม ฝึปากมันขยับได้ยากเพราะเจ็บบวม จากฤทธิ์ฝ่ามือของชวัญจิรา และ บอดีการ์ดที่คอยติดตาม

ธามไทชะงัก แล้วหยิบน้ำมาป้อนให้ตามคำขอ ก่อนเดินออก จากห้องแล้วตรงไปแจ้งข่าวแก่เจ้านาย ภิรมพลเข้ามายืนข้างเตียงแล้ว นั่งลงบนเก้าอี้

“เป็นยังไงบ้าง”

“เจ็บค่ะ ระบุบไปหมด” เธอตอบเสียงเบา

ภิรมพลระบายลมหายใจ “เกิดอะไรขึ้นหรือหวาน”

คนถูกถามน้ำตาคลอ นึกขุ่นเคืองในใจ ชวัญจิราร้ายกาจ ยิงได้ บิดาของภิรมพลเป็นสามี ยิงมีอำนาจหวังได้สมบัติและลูกเลี้ยง

“ชวัญจิราทำร้ายฉัน เพราะฉันมานอนกับคุณ” หลิงสาวตอบ ตามตรง คนฟังนิ่งไปครู่หนึ่ง มือกำแน่น

เขาเอ้อมมือลูบเรื้อนผมแพ้วเบา

“ไม่เป็นไร ผมจัดการเรื่องนี้เอง คุณพักผ่อนเถอะนะ”

ขวัญจิราหลับตาลงลมหายใจสม่าเสมอ อาการเธอไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง นอกจากบวมช้ำกายนอก แต่การกระทำของขวัญจิราไม่น่าให้อภัย เขาเลิกกับเธอไปนานแล้ว ตั้งแต่เธอเสนอตัวเข้ามาเป็นแม่เลี้ยง เป็นเมียอีกคนของพ่อ นับจากวันนั้นหัวใจก็หยุดลง ไม่คิดสานต่ออะไรกับผู้หญิงคนนี้อีก ทำไมเธอไม่ยอมรามือง่ายๆ หรือต้องให้เขาบอกพ่อกันแน่

“ธามไท ไปบอกขวัญจิรา ผมอยากเจอตอนสามทุ่มวันนี้”

“ได้ครับ” ธามไทรับคำ แล้วเดินออกจากห้อง

ประตูห้องพักเปิดออก บอดีการ์ดขวัญจิรากางมือกั้น จนเจ้าของห้องอนุญาต ธามไทเดินเข้างในแล้วก้มศีรษะเพื่อทำความเคารพ อย่างไรก็ตามผู้หญิงคนนี้ก็ือเมียนายใหญ่

“มีอะไรหรือธามไท” เธอถามเสียงเบา แล้วยิ้มเย็น

“คุณภีมขอพบคุณตอนสามทุ่มครับ”

เธอชะงักแล้วยิ้มกว้าง

“ได้สิ แต่บอกเขานะว่าให้มาเจอฉันที่ห้อง”

“ได้ครับ” ธามไทออกมา

เมื่อพูดคุยกับเจ้านาย เรื่องที่ขวัญจิราต้องการ ภีมพลรั้ดีว่าอดีตคนรักไม่ธรรมดา คงต้องระวังตัวให้มากกว่านี้

“ไปกับฉันด้วยแล้วกันธามไท ฉันไม่ยอมให้มีปัญหา”

“ครับ”

สามทุ่มตรงร่างสูงยืนอยู่หน้าห้อง เจ้าของห้องให้บอดีการ์ดพาเข้ามา ธามไทยืนอยู่ด้านซ้ายมือเจ้านายตลอด เขาเองก็กังวลกลัวเจ้านายตนพลาดเช่นเดียวกัน ขวัญจิราไขว่ห้างมองมายังลูกเลี้ยงหนุ่มแล้วยิ้มยั่ว

“มีอะไรหรือคะถึงได้ขอนัดฉัน” เธอถามเสียงพรั่า ดวงตาทอดมองไปยังคนรักเก่าไม่ละ

คนถูกถามตีหน้าเรียบนิ่ง “ทำไมต้องทำร้ายรวินดา”

หญิงสาวเล็กคิ้วมอม แล้วยกไหล่

“ฉันเปล่าณะคะ”

“จั้นหรือ?” ชายหนุ่มขบกรามแน่น พยายามอดทนถึงที่สุด “ถ้าอย่างนั้นไม่เป็นไร เอาไว้ผมไปคุยกับพ่อเองก็แล้วกัน!” ริมพลัดบพแล้วลุกยีน เจ้าของห้องกััดพินแล้วลุกตาม

“คุณอยากให้อพ่อคุณรู้หรือไงว่าเราเคยเป็นอะไรกัน!”

“ผมคงไม่เสียหายละมั้งหากพ่อรู้ แต่คุณคงไม่ใช่ เพราะพ่อคงคิดว่าเป็นแฟนลูก แต่มาเลือกพ่อ แล้วเลือกเพราะอะไรพ่อเป็นคนฉลาด คงเห็นเจตนาคุณชัดเจนขวัญ!”

มือบางกำแน่น แววดาเจ็บปวด

“ฉันเคยอธิบายคุณไปแล้ว ว่าฉันทำเพื่อครอบครัว!”

“ถ้าทำเพื่อครอบครัว ก็ทำตัวให้มันดี ๆ อย่างมาวุ่นวายกับผม ผมไม่นิยมมีเมียคนเดียวกับพ่อเข้าใจไหม!” เขาตวาดลั่น “คุณอยากให้ผมเป็นไอ้ลูกทรพีแย่งเมียพ่อหรือไง เราเลิกกันแล้วคุณไม่มีสิทธิ์ยุ่งกับผม ถ้าไม่เลิก อย่าหาว่าผมไม่เตือน ผมถือว่าผมอดทนกับคุณมานานพอแล้วขวัญ!”

คนถูกตวาดน้ำตานองหน้า ริมฝีปากสั่นระริก

“ฉันยังรักคุณ คุณก็รู้ไหม”

เขาหัวเราะในลำคอ “รักเหรอ? รักภาษาอะไร ถ้ารักผมมากพอ คุณน่าจะรอได้ แต่คุณรอไม่ได้ใจขวัญ”

“ฉันมีความจำเป็น คุณก็รู้”

“เปล่าเลยผมไม่รู้อะไรเลย ผมไม่ต้องการจะรู้ด้วย คุณคือเมียของพ่อผม ผมรู้แค่นี้เข้าใจไหม!”

มือบางยกปิดปาก ทรวดกายลงนั่งกับโซฟา เขาหันกายเพื่อกลับ

“เดี๋ยวก่อนได้ไหมภิม ต้มกับขวัญสักแก้ว เหมือนที่เมื่อก่อนเรา เคยต้มด้วยกันได้ไหม ขวัญสัญญาว่าขวัญจะหยุดทุกอย่าง”

เขาหันมาสีหน้าไม่ไว้ใจ “อย่าดีกว่า ผมไม่อยากเชื่อใจอะไรคุณ อีก”

หญิงสาวหัวเราะ “คุณกลัวขวัญเหรอก กลัวทั้งๆ ที่ธามไทมอยู่ ด้วย”

ภิมพลเหลือบมองลูกน้อง แล้วเดินกลับมากระแทกกันลงบน โซฟาระบายลมหายใจ

“แก้วเดียวเท่านั้น!”

เธอรินไวน์ขาวใส่แก้ว แล้ววางไว้ตรงหน้า แล้วเลือกรินให้ ตนเองยกขึ้นเพื่อขอชน

“ชนกับฉันหน่อยได้ไหม” ดวงตาเธอหวานฉ่ำ ภาพวันเก่าๆ หวนกลับมา แต่มันไม่มีผลต่อสภาวะของใจอีกแล้ว

แกริง

แก้วกระทบกัน สองคนกระดกดื่มจนหมด ขวัญจิรายิ้มเย้นซ้อน
สายตามองอดีตคนรัก

“รู้อะไรไหมгим ขวัญอยากฆ่าผู้หญิงที่นอนกับคุณทุกคน เพราะ
มันแย่งสิ่งที่ขวัญต้องการ ขวัญไม่เคยได้สิ่งนั้นจากคุณมาก่อนเลย
รวินดามันสมควรตายเสียด้วยซ้ำ ขวัญยอมไม่ได้หรอกถ้ามันจะไป
โจษจันว่าได้นอนกับหนุ่มหล่ออย่างгимพล ขวัญทนไม่ได้!” รอยยิ้ม
เหี้ยมส่งไปยังгимพล คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน

“คุณพูดอะไร!”

เธอหัวเราะราวกับคนบ้า

“คุณคิดว่าขวัญจะปล่อยมันไปหรือไง คุณพามันไปรักษาที่ห้องนี้
คะ!”

ชายหนุ่มชะงักหันไปทางลูกน้อง “ธามไทกลับไปห้องตอนนี้
เลยเร็วเข้า!”

ธามไทรีบวิ่งออกจากห้องทันที ภิรมพลลุกยืนมองอดีตคนรักแวว
ตาเกรี้ยวกราด

“คุณมันเกินเยียวยาแล้ว เรื่องนี้พ่อผมจะต้องรู้!”

ขวัญจิราลุกยืนเผชิญหน้า “แต่ก่อนที่จจะรู้ คุณคงไม่กล้าเปิดปาก
หรอกภิรม เพราะคุณกำลังจะกลายเป็นชู้กับฉันไงล่ะ!”

ติก ติก

หัวใจเต้นเร็วขึ้น ภิรมพลชะงักดวงตาผ่านร้อน อุณหภูมิใน
ร่างกายเพิ่มขึ้น มือเริ่มสั่นเทาลำคอแห้งผาก ลมหายใจหนักหน่วง
เขาต้องการปลดปล่อย หลงกลั่นแหรอ ธามไทออกจากห้อง หรือโดน
ยาจากที่ไหน ไวน์ขาวแก้วนั้น เขาซ้อนสายตามองอดีตคนรักแล้วกัด
ฟันแน่น

“คุณทำอะไร!”

“ฉันแค่ทำให้คุณอยากนอนกับฉันเท่านั้นเอง” พุดจบ มือค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อจนเห็นบราเซี่ยแล้วถอดมันออกจากร่าง ตามด้วย กางเกงขาสั้น เหลือเพียงชิ้นส่วนติดกายสองชิ้น

ก็มีผลหายใจหอบสะท้าน พยายามถอยหลัง แต่ร่างกายไม่ อำนวยเอาเสียเลย ร่างเกือบเปลือยค่อยๆ ก้าวเข้ามาหา

“จำสิ่งที่你做เอาไว้ขวัญ แล้วคุณจะไม่เสียใจ!” เขาประกาศกร้าว รวบรวมกำลังครั้งสุดท้าย ต่อต้านความต้องการวิ่งมาตรงประตู เปิด ออก

“จับเขาไว้!” ขวัญจिरาสั่งบอดีการ์ด

สติยังคงไว้ได้ ศิลปะป้องกันตัวเคยฝึกมา

ผลึก

เขาเสยปลายคางแล้วหมุนตัวตะเข้เข้าห้องบอดีการ์ดสองคนจน ล้มกอง พยุงกายออกจากห้องอย่างรวดเร็ว ร่างกายมันทานทนแทบ

ไม่ไหว ต้องการที่ปลดปล่อย แล้วที่ไหนที่เขาควรไป รรินดาไม่สามารถช่วยเหลือได้ในตอนนี้ เธอบาดเจ็บอยู่

ห้องของเธอคนนั้น ผู้หญิงที่เขาหลงชอบตั้งแต่แรกเห็น พยุงกายไปตามเส้นทาง เสียงฝีเท้าเหมือนมีคนติดตาม ภิรมพลรีบหลบเห็นบอดีการ์ดของขวัญจิราติดตามมาไม่ห่าง เมื่อพวกมันผ่านพ้นเขารีบเร่งฝีเท้าไปยังห้องเป้าหมาย

ปัง ปัง ปัง

เขาเคาะประตูกวาดตามองรอบๆ อย่างระแວดระวัง แก่นกายเจ็บปวดเพราะต้องการปลดปล่อย ลมหายใจหอบหนักขึ้นทุกขณะ

แอด...

นารินทร์แถมประตุมอง เห็นคนยืนหน้าห้อง ใบหน้าคุ้นเคยเธออ้าปากแต่กลับถูกปิดไว้ แล้วลากเข้าห้องทันที

“อ้อ!” หญิงสาวดีนรนเมื่อถูกกอดรัดไว้แน่น

ความร้อนจากร่างกาย ทำเอาหญิงสาวขมวดคิ้ว ดันรนให้เขา
ปล่อยเธอ ได้ยินเสียงฝีเท้าคนอยู่ด้านนอก เสียงพูดคุยตามหาใครสัก
คน แล้วเงิบหายไป ริมฝีปากเป็นอิสระ นารามัทรพลักแกงอกทันที

“ทำบ้าอะไร ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้ละ!” คนตัวเล็กตวาดแว๊ด

“ผมขอโทษ...” เสียงพรว้าเอ่ยบอก กอดตัวเองแน่น

“เป็นอะไรมิทราบ!”

เขาปรี๊ดตา แล้วทอดมองใบหน้าดงามของหญิงสาว เขาทนไม่
ไหวแล้วจริงๆ ต่อให้ต้องถูกโกรธ เกลียด ก็จำต้องทำ หากเป็นแบบนี้
เขาคงขาดใจตายแน่

“ผมขอโทษ ขอโทษด้วย ให้อภัยผมด้วยนะ....” เขาบอกเสียง
แหบพรว้า

“หมายความว่ายังไง ขอโทษเรื่องอะไร!”

หมับ!

ตบ!

ร่างบางถูกเหวี่ยงลงบนเตียงกว้าง คนตัวเล็กกระเด็นตัวลุกขึ้น แล้วตะเกียกตะกายหนีทันที เธอรู้ดีว่าเขาต้องการอะไร ซ้อเท้าถูกจับลากกลับมา

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย กรีด!”

ร่างบางถูกจับพลิกมา แล้วปิดด้วยริมฝีปากหนาทันที

“อื้อ!”

ตบ ตบ ตบ

มือบางกำแน่นแล้วรื้อกำปั้นบนแผงอก หัวไหล่ ดิ้นรนขัดขึ้นสุดกำลัง แต่แรงเธอไม่อาจสู้แรงอีกคนได้เลย

แควก!

ชุดนอนกระโปรงแขนยาวถูกกระซางจนขาดติดมือ คนใต้ร่าง
หวัดร้องแต่เสียงกลับถูกกลืนหายในลำคอ ลื่นร้อนกำลังค้นหา
ความหวาน เธอไม่ประสีประสา ใช้ฟันหมายกัดแต่เขากลับรู้ทันบีบ
ปลายคางจนเจ็บร้าว เขาถอนริมฝีปากแล้วจัดการจับชิ้นส่วนติดกาย
เธอสองชิ้นสุดท้าย

“ไม่!” หญิงสาวร้องห้ามเสียงหลง

แควก!

มือบางยกปิดบังไม่ยอมให้ถูกรุกรานโดยง่าย แต่มีหรือที่อีกคน
จะยินยอม ร่างสูงใหญ่ปลดอาวุธจากร่างกายแล้วใช้ความชำนาญ
กลืนกลืนอีกคน ความเตี้ยงสาทำให้เธอไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นคืออะไร
ร่างกายมันร้อนวูบวาบ ความรัญจวนพุ่งทะยาน เธอเหมือนล่องลอย
อยู่บนปุยมะฆ ลมหายใจหอบถี่ขึ้นทุกขณะยามเขาจับไปทุกส่วน
ทุกซอก ทุกมุม

ร่างบางสั้นสะทั้นไหว มือบางยกกระหวัดโอบรอบคอเขาไว้แน่น หวาดกลัวและเสียวซ่าจนผสมปนเป เขาแทรกซึมเข้าหาและรู้ว่าคนใต้ร่างยังไม่เคยผ่านชายใด ผ่อนปรน และค่อยๆ เกรำร้อนขึ้นทุกขณะ นาราภทรวสวยไปหมดทั้งใบหน้าและร่างกาย เธอทำให้เขาแทบหลงลืมทุกสิ่งทุกอย่าง

หญิงสาวกริดร่อนน้ำตารินไหล เมื่อรับรู้ว่ตนเองได้สูญเสียสิ่งที่เฝ้าระแวงระวัง ความสวยเป็นของอันตราย เธอไม่เคยคิดว่าตนเองจะต้องตกเป็นของคนที่รู้จักได้ไม่กี่วัน ไม่คิดว่าชีวิตนี้ต้องเป็นที่ระบายความใคร่ของใครโดยไม่ตั้งใจ ไม่ยินยอม เขาหยุดขยับกายแล้วพละห่าง คนตัวเล็กหันหลังตะแคงสะอื้นไม่หยุด

ทว่าฤทธิ์ยายังไม่ผ่อนลง เขาขบกรามแล้วรั้งร่างบางให้หันมาเผชิญหน้า แววตาทอดมองมาด้วยความตื่นตระหนกหวาดหวั่น เขาไม่ได้ตั้งใจ ถึงรู้ว่าเจ้าของเรือนร่างงดงามจะยังไม่เคยผ่านมือใคร แต่เขาก็จำต้องปลดปล่อยทุกอย่างในตอนนี้

“นารา...”

“ไม่นะ! พอแล้ว ไม่เอาแล้ว!” หญิงสาวร้องปฏิเสธ พยายามขยับหนี

ทว่าไม่เป็นผล ร่างถูกดึงกลับมา และทุกอย่างก็หมุนวนไปตามเดิม ครั้งแล้วครั้งเล่าจนหมดฤทธิ์ยา นาราภัทธนอนนิ่งน้ำตารินไหลไม่ขาดสาย บอบเข้าไปทั้งร่างกายและจิตใจ

กิมพลลอกจากเตียง หย่อนเท้าลงมาแทบยืนไม่ไหว เร็วแรงเหมือนถูกดูดหายไปจนหมดสิ้น หยิบเสื้อผ้าบนพื้นมาสวมใส่ ทอดสายตามองร่างบนเตียงที่หลับตานิ่ง ยังมีน้ำตาซึมเอ่อออกมา เธอคงหลับเพราะอ่อนเพลีย ที่นอนยับย่นจากแรงดิ้นรนขัดขืน ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำแบบนี้กับผู้หญิงคนไหน นาราภัทธคือคนแรก เขาต้องรับผิดชอบเธอ เมื่อจบปัญหาที่ค้างคาอยู่จนหมดสิ้น

เขาไม่กล้าปลุก เพราะกลัวเจ้าตัวจะอาละวาด อีกอย่างต้องการให้พักผ่อนมากๆ เมื่อคืนเขาโหมหนักแทบทั้งคืน แม้เธอขอร้องอ่อน

วอนเท่าใดก็ตาม ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ไม่มีคำพูดใดจะอธิบาย ผิดไปแล้ว เธอคงไม่ให้ภัย แต่เขาหวังว่าสักวันเธอคงเข้าใจ

ร่างสูงใหญ่ก้าวเข้าใกล้ โนม์ไบหน้าลงมา “ผมขอโทษ รอผมนะ ผมจะกลับมารับผิดชอบคุณ” กระซิบบ้างไบหูแล้วเดินออกจากห้องไป

เสียงปิดประตูปลุกให้คนบนเตียงลุกนั่ง น้ำตามันไม่หยุดไหล อาบแค้นตลอดเวลา เธอกัดริมฝีปากจนเลือดไหลซึม เจ็บทั้งกายทั้งใจ ที่หลงไว้ใจผู้ชายคนนี้ คิดว่าเขาไม่เหมือนคนอื่น แต่เธอกลับถูกกระทำ เหมือนผู้หญิงไร้ค่า ผ่าห่มเลื่อนหลุดจากเรือนร่าง ลุกยีนอย่าง ยากเย็น มันปวดร้าวไปทั้งกาย เหมือนร่างกายมันจะปริแตก มีบางอย่างปิดหน้าปล่อยโฮอย่างสุดกลั้น ไม่เหลืออะไรแล้ว ทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วย

ร้องไห้เกือบชั่วโมงจนพอใจ พยุงกายเดินเข้าห้องน้ำ มองตนเองในกระจกคราบความบนตัวช่างเด่นชัด รอยแดงเป็นจ้ำจากเขา เปิดฝักบัวรินรดซัดจนแดงทั่วกาย แล้วทรุดกายลงนั่ง ทำอย่างไรมันก็ไม่หายไป เพราะความรู้สึกยังชัดเจน ออกมาจากห้องน้ำหีบซุดสีขา

ออกจากตู้แล้วสวมใส่มัน เธออยากอยู่คนเดียว ชมบรรยากาศแห่ง
ท้องทะเล แล้วหลับใหลจับสนับปัญหาทุกอย่างเสียตอนนี้เลย มอง
นาฬิกาบอกเวลาที่สี่สิบห้านาที กระจุกยิ้มมุมปากแวดตาหม่น เดิน
ออกจากห้องแล้วสาวเท้าไปยังบันไดเพื่อขึ้นไปยังดาดฟ้าเรือ

ลมพัดกระทบผิวหนังและผิวกาย ชุดสีขาวสะอาดตามแรงลม
เธอแหงนมองฟ้าเสียงคลื่นซัดเข้ามากระทบตัวเรือ ทำเอาไหวเอน
ดวงจันทร์กลมโตสุกสว่าง แม้มีความงามแต่ไม่อาจชื่นชม มันน่าเศร้า
ที่เธอไม่เคยทำอะไรได้สมใจปรารถนา เพียงเพราะต้องการตอบแทน
ผู้ให้กำเนิด จุดจบของชีวิตจึงแสนเศร้าเช่นนี้

ภาพหญิงสาวแหงนมองดวงจันทร์ประจักษ์แก่สายตาใครคน
หนึ่ง โมเดลลิ่งชื่อดังกอดอกมองร่างบาง ถูกส่องแสงด้วยจันทร์รา มั่น
ช่างงดงามราวกับภาพวาด ทว่าไม่กี่นาทีร่างนั้นกำลังป็นป้ายราวเหล็ก
กัน มะนาวริบวิ่งดิ่งตรงไปด้วยใจระหนกสุดแสนเสียดายหากคนสวย
ขนาดนี้ต้องจบชีวิตลง

“จะทำอะไร เดี่ยวก่อน อย่าคิดสั้นนะ!” มะนาวร้องบอก แล้ววิ่ง
เข้าใกล้โบกไม้โบกมือห้ามปราม

นารากัทรหันมามองแวตาว่างเปล่า เกะราวกันเหล็กไว้อย่าง
หมิ่นเหม่

“คุณเป็นใคร” เธอถามเสียงแผ่ว

“ไม่ต้องรู้หรือว่าฉันคือใคร แต่เธอน่ะคิดจะทำอะไร หน้าตา
สวยๆ แบบนี้รีบตายไปไหน เกิดมาทั้งทีทำไมไม่หาความสุขเสียก่อน
เล่า!”

หญิงสาวสะอื้น “ฉันไม่เคยมีความสุข ไม่เคยเลย!” เธอกลั้น
คำพูดออกมาจากหัวใจ มันทรมานเหลือเกิน

“ก็หาสิความสุข ยังไม่ตายทำไมจะหามันไม่ได้” มะนาวยังคงไม่
ลดละในการช่วยเหลือ

“จะหาจากไหน คุณไม่รู้หรือว่าฉันต้องเจอกับอะไรบ้าง!” คน
ทุกข์หลังน้ำตาออกมา ในอกปวดร้าว ทำไมชีวิตต้องพบกับความ
ทรมานไม่จบสิ้นเสียที

มะนาวยื่นมือแล้วยิ้ม “หามันกับฉันได้ไหม ถ้าเธอไม่มีใคร ฉันจะ
ช่วยเธอเอง เราไปด้วยกันนะ”

คนคิดสั้นชะงัก ลงจากราวเหล็กแล้วทอดสายตามอง สีหน้าแวว
ตาของคนแปลกหน้า เขาเป็นเพศที่สามและตอนนี้กำลังช่วยเหลือเธอ
ที่เห็นมีแต่ความจริงใจ เพราะเขาไม่จำเป็นต้องช่วยเธอเลยแม้แต่น้อย
หญิงสาวยกมือปาดน้ำตา อ่อนแอไปหรือเปล่า ไม่เคยคิดสั้นมาก่อน
เลย เหตุการณ์เลวร้ายที่ผ่านมามีทำให้ตนเองสติหลุดไปชั่วขณะเลย ดี
ที่ได้มีคนนี้มาช่วยเหลือไว้

“คุณเป็นใครเธอคะ”

มะนาวระบายลมหายใจด้วยความโล่งอก ก้าวเข้ามาใกล้แล้ว
พยุงร่างบางไปนั่งบนเก้าอี้ด้วยกัน

“ฉันเป็นโมเดลลิ่ง” มะนาวตอบแล้วควักนามบัตรยื่นให้ เธอ
รับมาอ่านแล้วมอหน้า

“ฉันเห็นเธอสวย สวยมากทีเดียว เลยอยากชวนให้ไปทำงาน
ด้วยกัน” เขาอธิบาย

เธอส่ายหน้า “ไม่ได้หรอกค่ะ ฉันมีหนี้สินเยอะ อีกอย่างงานแบบนี้
ไม่รู้ว่าจะทำได้ไหม”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องทำได้หรือไม่ ฉันดูคนไม่ผิดหรอก” มะนาวตัด
บทแล้วสบตา “ส่วนหนี้สินมันเท่าไรกัน ฉันจะหาทางช่วย”

หญิงสาวเริ่มสะอื้นอีกครั้ง เจ้มะนาวยื่นมือมากุมไว้เพื่อปลอบ
ประโลม ตลอดเวลาที่ผ่านมามีใครดีกับเธอเช่นนี้เลย

“ฉันเป็นหนี้เจ้าของเรือลำนี้อยู่ล้านห้าค่ะ แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเขา
จะยอมหรือเปล่า ถ้าฉันจะออกจากงาน”

มะนาวขมวดคิ้ว “ล้านห้าฉันใช้ให้ได้สบาย ว่าแต่ทำไมเจ้าของ
เรือถึงจะไม่ยอมให้ไปละ ถ้าได้เงินคืน”

คนถูกถามถอนหายใจ “เพราะเขาอยากได้ฉันเป็นเมียหน่อย”

มะนาวยกมือทาบอก “ตายแล้ว ออกีแป้นจะแตก! ไอ้พวกผู้ชายพวกนี้ช่างอูบาทว์จริงๆ” เจียกมือลูบศีรษะแผ่วเบา นิกเอ็นดูเด็กคนนี้ขึ้นมา “เจ้าของเรอลำนี้เจี๋ยจ๊ก ไอ้ชั้ววุฒิสินะ หัวงูไม่เล็ก ถ้ามันไม่ได้กินหนุมันคงไม่ยอมง่าย ๆ แต่ไม่เป็นไรเจี๋ยหาทางได้!”

หญิงสาวยกมือไหว้ “ขอบคุณมากนะคะ”

“ไม่เป็นไร เราไปอยู่ด้วยกัน ฉันจะปั้นหนุให้เป็นคนใหม่ ที่ใคร ๆ อิจฉาเลยจ้ะ”

นารากัทรระบายยิ้มหลังจากผ่านมรสุมหนัก ๆ มา ไม่ว่าจะหนทางข้างหน้าเป็นอย่างไร มันก็ดีกว่าเธอต้องถูกผู้ชายรังแกอยู่บนเรือลำนี้ การตัดสินใจครั้งนี้จะดีหรือร้าย ก็พร้อมยอมรับมัน

ชัชวฤฒิฝ่ายมือเชิฎฐแห้กเข้ามำ เจ็มะนาวนั้งลงตรงขำมกับ
เจ้าของห้อง แล้ววางเงินไว้ตรงหน้า เขำขมวดคิ้วมองสีหน้าสงลั้ย

“อะไรครับเจ็” ชัชวฤฒิเอ้อยถำม แล้วมองเลยไปย้งด้านหลัง เห็น
สวำที่เจ้าตัวหมำยตำก้ำล้งยึนสงบนั้ง

“หนีของนรำรำง ัจฉนั้ใช้คั้นให้”

เขำหัวเรำะ “ใช้คั้น ใ้ใช้ทำมำกั้นเจ็”

“ฉฉนั้ต้องการพำต้วนรำรำไปทำงำนด้วย” เจ็อิธิบำย สีหน้าเคร็ยด
ขั้น รู้ลั้กรำคำญกับทำทำงำนประสำทของหมอนั้

ชัชวฤฒิกัดฝั้นขบกรำมแน่น แน่ล่ะ ทำมำเจ็จะมำอยำกได้ ก็สวย
ออกขนำดนั้น เป็นดำรำคงทำเงินได้มำน้อย แต่เขำย้งมำเคยขมลั้ก
ครั้ง เกิดเป็นคณด้ง จะขมคงล่ำบำก

“มำ! พมมำยอมา” ชัชวฤฒิปฏิบัติเสธเส็ยงแข็ง

“คุณปฏิเสธเจ็ดได้ด้วยเธอชัวยุติ สัญญาระบุไว้ว่ายังไง นารา เอาให้เจ้อ่านแล้วนะ ถ้ามีเงินใช้หนี้มันก็จบไม่ใช่หรือไง ถ้าคุณรังไว้ ระวังจะกลายเป็นคดีความเอานะ”

“ผมไม่กลัวเรื่องคดี ผมไม่ให้นาราไป!”

เจ้มะนาวกระตุกยิ้มมุมปาก

“อยากได้นาราเป็นเมียน้อยเธอ ไม่ได้เอาก็เลยยังไม่อยากยก ให้ ถ้าตั้งขึ้นมาคงเอายากใช่ไหม” มะนาวเริ่มเสียงดัง ชัวยุติขบกราม ตีหน้าเครียด

“เจ้อ่ามากล่าวหาผมดีกว่า”

“แล้วแกมีปัญหาอะไรถึงไม่ยอม!”

ชัวยุติฮึดฮัด ทำหูทวนลม จนมะนาวทนไม่ไหว

“ตอบมาสิวะ!” ฝ่ายแขกเริ่มขึ้นเสียง

“ไม่ได้ก็ไม่ได้ใจ มาเข้าซื้ออะไร ออกไปเลยไป!” โบกมือไล่ แล้ว
ชักสีหน้า ก่อนหันมองทางอื่น

“แกไม่ได้เป็นผู้ปกครองของนารา ฉันจะวางเงินกับสัญญาไว้ให้
เป็นอันจบกัน!”

มะนาวลูกยีน เดินเข้าหาเด็ก แล้วจูงมือเพื่อออกไป ชัยวุฒิยืน
ตามแววตาดุดัน

“ถ้าผมไม่ให้อย่างไรก็ไปไม่ได้ อย่ามาหาเรื่องกันดีกว่าเจ้า!”

เจ้หันมามอง “แกนั่นแหละไม่ควรหาเรื่องฉันไอ้วุฒิ แกน่าจะรู้ว่า
ฉันเป็นคนยังไง อย่าให้ฉันต้องไปหาพ่อตาแกถึงบ้านนะ อย่าลืมนะว่า
ฉันเป็นน้ำของเมียแกไอ้สันดาน อย่ามาเล่นกับฉันนะ ไม่งั้นฉันเอาแก
ตายแน่!”

ชัยวุฒิหน้าเพื่อดลง “อย่ามาชู่กันดีกว่าเจ้า!”

“กุเคยขู่หรือไง ถ้าไม่ตกลงก็จะเอาเรื่องมึงไปบอกเมียมึงซะ
หย่าๆ กันไปให้สิ้นเรื่อง หลานกูจะได้ไม่ต้องมาอยู่กับพ่อชั่วๆ อย่าง
มึง!”

นาราททรตกใจกับน้ำเสียงและท่าทีเจ็มนาว ไม่อยากเชื่อว่าเจ้า
เป็นน้ำของภรรยาชัวยุติ หนทางรอดมีแล้ว

“ผมรู้แล้ว ไม่ต้องอารมณ์เสียขนาดนั้นก็ได้!” พุดจบเขาหยิบเงิน
แล้วโยนใส่ลิ้นชัก ก่อนกระแทกกายนั่งลง หยิบสัญญาามาฉีกแล้วโยน
ลงถังขยะ

“แค่นี้ก็สิ้นเรื่อง ต้องให้กูของขึ้น!”

มือบางถูกรั้งไว้ นาราททรรู้สึกได้ถึงความอบอุ่น บางที่ทางเดิน
เส้นใหม่ที่เลือก อาจมีอะไรดี ๆ รออยู่ จะลบความทรงจำอันเลวร้าย
ทุกข์ทรมานให้หมด แล้วเริ่มต้นใหม่

////////////////////

